

Smør og Fedt, medens før den Tid den sædvanlige Fangeløst var bleven paa det strengeste overholdt, altsaa tørt Brød, Middagsmad og tuffet videre. Arresiforvarerens Kone siger selv til ham, da han mødte hende paa Trappegangen, efter at han havde bekendt: „Hvordan er det Jensen, har De nogle Penge hjemme, for nu er det da bedst at pleje sig lidt godt oven paa den Tur, det var jo en haard Tur.“ Hun ved, hvordan det plejer at gaa de arresterede, inden de have givet sig. Han havde ogsaa, siger han, flere Gange bedt om at faa en Sagsfører i Tale, men det var aldrig blevet opfyldt. Efter at han har bekendt, faar han at vide, at hans Sønnen aldrig have været arresterede eller endog blot i Jorhør, men man har brugt denne Forestilling hos ham, som man selv har bibragt ham gennem Sorgenfen, til at gøre ham mør. Han nævner saa til Slutning en Ting, der ogsaa karakteriserer, hvis den er sand, Herr Baldemar Petersen, en Ting, som for øvrigt staar noget i Samklang med, hvad jeg har erfaret under en anden Sag, eller rettere en tredje Sag af dem, Herr Sylow har haft med at gøre, en Sag, hvori jeg i Sommer blev anmodet om at være Defensor for vedkommende. Den er siden gaaet over til en af mine Kolleger, den ærede Landstingsmand, som den ærede Ordfører ikke turde nævne ved Navn, og denne Sag skal nu, saa vidt mig bekendt, for i Højesteret i næste Uge. Saa længe Retten sidder, skal jeg ikke nærmere komme ind paa denne Sag, men jeg beder de ærede Medlemmer have deres Opmærksomhed henvendt paa, hvad der kommer frem der, da der vist vil fremkomme adskilligt, der bestyrker Troværdigheden af de Fremstillinger, jeg her har givet. Han fortæller til Slutning, at der nu, da han havde bekendt, kom en Lærer fra hans Hjemtaut, Herr Reedtz, for at besøge ham i Arresten. Før han havde bekendt, fik han aldrig Lov til at se hverken Slægt, Venner eller Bekendte. Men efter den Tid behandlede han, som jeg sagde før, paa en ganske anden Maade. Det er jo dog klart, at det er liged den omvendte Verden. Før Folk have tilstaaet, skulde man dog behandle dem som uskyldige; hvordan man vil behandle dem bag efter, bliver en Sag for sig, men da skulde man dog gaa ud fra, at de vare skyldige. Men det gaaer lige omvendt. Denne Herr Reedtz har jeg selv talt med, han har været hos mig, og hans Fremstilling gaar ud paa det samme, som Sognefogden og Brandfogden havde sagt i 1885, at denne Mand mistænkte ingen af hans Omgivelser, tværtimod, de havde den bedst mulige

Tro til ham. Hr. Reedtz kom altsaa ind i Arresten for at tale med den arresterede om, hvad der skulde gøres for at faa dækket Assurancesummen, thi nu kunde de jo nok regne ud, at naar han blev dømt, vilde han ogsaa blive dømt til at tilbagebetale Assurancesummen. Læser Reedtz foreslog saa, at de skulde faa en Søster, som Manden havde, til at laane ham de Penge, saa han kunde beholde Hus og Indbo. Saa kom imidlertid Baldemar Petersen, som ogsaa var til Stede, med det Forslag, at Manden skulde overdrage Huset til en af sine Søner, saa kunde Assuranceforeningen jo ikke røre det. Manden svarede dertil, at han dog var bange for, at Assuranceforeningen saa vilde søge hans Søner og mente, at det var bedre at komme til Akkord med dem. „Saa det er naturligvis heller ikke saa kæltringagtigt som det andet,“ svarede Baldemar Petersen, og saa blev det saaledes.

Jeg tror, at ærede Medlemmer ville have faaet i alt Fald en foreløbig Mistanke, selv om man ikke vil sige mere, om at al Ting dog maaste ikke paa dette Omraade er saa mildt og saa hensynsfuldt, som man efter det ærede Medlem fra Stubbeløbings (N. J. Larsen) Udtalelser i Forgaars kunde tro, og at der er al Anledning for os, da vi ere de eneste, som sammen med de andre Lovgivningsfaktorer kunne forandre en Lov, i Ly af hvilken dette sker, til, at vi ogsaa bør gøre det. Om det Forslag, der foreligger, maatte lide af flere eller færre Mangler paa flere eller færre Punkter, er noget, jeg ikke skal komme ind paa, og som for mig har mindre Betydning, thi jeg mener, at det i alt Fald er et godt Grundlag og en kerkommen Anledning for os, som have en Følelse af, at dette ikke bør blive ved at gaa paa den Maade som hidtil, til, at tage Sagen op og søge at faa gjort noget ved den, for at det kan gaa saaledes, som denne Mand, jeg sidst har nævnt, skriver i Slutningen af sin Klage: „at mulig andre kunne blive skaanede for de Lidelser, jeg har maattet udstaa.“

N. J. Larsen: Jeg finder det meget forstaaeligt, at det ærede Medlem for Njebenhavns 3dje Valgfreds (Mf. Christensen), der i denne Sag fungerer som Ordfører, har følt Trang til straks i Dag at tage Ordet for at dække lidt over den ledelige Situation, hvori han noget letfindigt har bragt sig selv og sine fire Medforlagsstillere. Jeg finder det ogsaa forstaaeligt, at hans Hjærte er saa skldt, at Forretningsordenen ikke tillader ham at give sin Stemning Udtryk. Jeg begriber ogsaa vel, at han kunde